

Lucie: Takže si teď vezmi tu obálku a udělej, co ti říkám.  
V opačném případě tě čeká deportace z USA, nebo  
vězení pro dlužníky.

(Teremin bere obálku.)

Teremin: Dobře. Kde se sejdeme?

(Lucie ho obejmě. Pak odejde.)

Vejde Goldberg. Teremin má změněnou identitu,  
tedy knír a brýle a možná klobouk. To vše si velice  
rychle zase sundá.

Goldberg: Ahoj.

Teremin: Pojď dál. Posad se.

(Teremin rozloží na zemi schémata svých vynálezů.  
Ukáže na ně.)

Výškoměr, tereminvox, detektor lži.

(Goldberg sáhne do kapsy. Vydá peníze.)

Goldberg: Tři sta dolarů. Ale víc opravdu nemám.

Teremin: Nechci peníze. Dáš si něco k pití?

(Goldberg si dá. Teremin mu nalije. Vypijí.)

Goldberg: Našel jsem společnost, která je ochotna investovat  
padasát tisíc dolarů do vývoje televize.

Zmínil jsem se jim o tobě.

Teremin: S tím je konec.

Goldberg: Televize má budoucnost.

Teremin: Už nejsem vynálezce.

Goldberg: Jsi můj přítel. My dva spolu ještě dokážeme  
veliké věci.

Teremin: My dva už spolu nedokážeme nic.

Goldberg: A kdo vyřikoval, že za deset let bude svět jiný?

Všechny nemoci budou léčitelné, člověk bude  
nesmrtelný! Že dokážeme dělat hudbu bez Boha!

Teremin: Tomu jsme přece nikdy nevěřili.

Goldberg: Já ano.

Teremin: Ano. Ty ano.

Goldberg: (Pauza.) Požadují rozlišení nejméně sto dvacet řádek,  
rozměr obrazu alespoň pět krát sedm stop.

Ale daří nám zálohu.

Teremin: Ty jsi hrozný romantik, Goldbergu.

Goldberg: Chceš říct, že jsem naivní?

Teremin: Ano.

Goldberg: Tak mi řekni, proč jsi to dělal ty? Kvůli penězům?

Kvůli ženám? Tomu nevěřím.

Teremin: Měl jsem prostě takový úkol. Vždyť ti to říkám.  
Goldberg: Jaký úkol?

Teremin: Vynalézat.

Goldberg: Kdo ti ho dal?

Teremin: Institut, Amtorg, ruská rozvědka.

Goldberg: To je nesmysl. Vynalézat se nedá na povel.

Teremin: Ale dá.

Goldberg: K tomu potřebuješ nadání.

Teremin: Nadání od koho? Od Boha? Vidíš, to já jsem nikdy  
neměl. Já měl jenom zadání.

Goldberg: Takže oni ti přikázali vynalézat?

Teremin: Ano. Přece víš, že jsem jednou týdně chodil  
do takové kanceláře.

Goldberg: Ale to byla přece jenom taková hra.

Teremin: Vůbec ne. Chodil jsem jim dávat hlášení a oni mi  
říkali, co mám dělat dál. Nic víc a nic méně. To oni  
chtěli, abychom začali vyrábět tereminvox sériově.

Goldberg: To přece napadlo tebe!

Teremin: Ano. Ale ještě před tím to napadlo je. A pak řekli:  
chceme, abyste blíž poznal americké továrny na  
letadla. A já jsem šel a sestrojil jsem výškoměr, abych  
se do těch továren dostal. A takhle to bylo se vším.

Goldberg: Takže tenkrát v pětadvacátém v Německu, když jsi  
přijal moji nabídku, to ti poradili oni?

Teremin: Ano.

Goldberg: A s Kateřinou... když sis ji chtěl vzít za ženu,  
musel jsi mít jejich souhlas?

Teremin: Ne, to ne. To byl jejich nápad, abych si ji vzal.

Goldberg: To jsi normální chudák.

Teremin: Jistě.

Goldberg: Ale jak se ti to mohlo stát?

Teremin: Jaké bylo moje první zadání?

Goldberg: To je jedno.

Teremin: Rok 1922. Návštěva u Lenina.

Goldberg: Jdi už s tou svou návštěvou u Lenina do prdele!

Teremin: Ale to je i tvoje návštěva u Lenina.

Goldberg: To není moje návštěva u Lenina. To je tvoje návštěva  
u Lenina!

Teremin: To se tě týká víc než si myslíš.

Goldberg: Protože jsem hrál deset let na alarm?

Teremin: Třeba. Ale podívej se na to ještě z jiné stránky.

Co když ten památný den nejdou do Kremli předvést